

Старейтъ патилъ калугеривъ захрана да обяснява разликата между хайдутина и киседжията.

— Хайдутина се хвърля въ бойтъ — киседжията отива кога е сигуренъ. Хайлутина не ще да знае донъ ли е, нощъ ли е, въ гората ли е, въ полето ли е, много ли сж, малко ли сж враговетѣ, той е всекога готовъ да се бие; като става хайлутина, той си остава още юнакъ, и въ нападението държи се като войникъ. Киседжията ходи самичакъ и напада на едного, по-охотно прѣ нощната тъмнина, нежели при дневний свѣтъ, при това всекога отъ пусия или неочаквано. Сполучи ли да разрѣже юковѣтъ, тѣй с готовъ вече да бѣга. Впрочемъ киседжията често става лихъ хайдутинъ; по хайдутина за нищо нѣма да бжде киседжия; тѣ по-добрѣ ще умрѣ отъ гладъ, или ще отиде на бѣсилката, отъ колкото да се съласи да опсори своето достоинство съ киседжийскитѣ занаятъ. Въ нашитѣ Балкани първо мѣсто занимаха между хайдутитѣ Матей Рашо, Мансуръ-Оглу и Хитю-Оглу, а между киседжитѣ Хаджи Георги, нарѣченъ Кючюкъ-Мустафа, и покойниъ Кючюкъ Стефанъ; по-славни отъ тѣхъ е нѣмало. Измежду ония, които отъ киседжии станаха хайдутини отъ всички нѣй-извѣстни сж Дишлвята и Хитю-Оглу. Чудесна страна е нашата България! Казватъ че въ нея Българитѣ били като овцѣ: стрижи ги и ги коли както искашь; тѣ пакъ сж вълци въ овчи кожи. Вий знаете какви казаци направиха отъ тѣзи овци. Ни на Дѣлпръ, ни на Донъ, ни въ която и да било казанска станица, азъ не съмъ виждалъ по-добри казаци, азъ съмъ ходилъ тамъ и въ старий Киевъ, нашата славянска столица. Българитѣ трѣбва да станатъ сжщо такива, каквито сж станали сега нашитѣ казаци. Ако нашитѣ и посланницитѣ позволятъ, то нека тѣ да служатъ на султана, ако ли не, то на другий господаръ; въ настоящето же положение тѣ не трѣбва да се задържатъ. Нѣма да допусне Богъ да умрѣ името българско, както е умрѣло името циганско или името ерменско.